

Δέν τόν πρόλαβα. Είχα ακούσει όμως γι' αυτόν. Δέν έγραφε, μιλούσε. "Άς πούμε κάτι σάν περιπατητής φιλόσοφος. Βοήθησε πολλούς νέους νά βρούνε δρόμο, στήν ποίηση, στήν πεζογραφία, στόν κινηματογράφο. Τό μόνο γραφτό του πού είνα δημοσιευμένο, μιά μετάφραση τού ποιήματος «Πέτρα τού "Ήλιου» τού μεξικανού ποιητή Όκτάβιο Πάζ στό περιοδικό «Πάλι», τεύχος πρώτο τού 1964.

Είνα βέβαιο πως θά πέρασα πολλές φορές δίπλα του, σ' ένα καφενείο πού πηγαίναμε κι οι δυό. Μοῦ εἶπανε λίγο μετά γιά τό τέλος του. Μιά ειλικρινή βουτιά ἀπ' τήν ταρατάσα. Περνώντας μιά μέρα νωνία Βασιλίσσης Σοφίας καί 'Ηροδότου, εἶπα: ἐδῶ εἶναί ανοιχτό μέρος. 'Εδῶ θά ἔπεσε. 'Από τότε περνοῦσα συχνά. Στεκόμουν καί κοιτοῦσα ἀπό κάτω, μιά τήν κορυφή τῆς πολυκατοικίας καί μιά τό πεζοδρόμιο. Μάλιστα εἶχα ἐντοπίσει καί τό πλακάκι πού ὑπολόγιζα ὅτι ἔσπασε τό σῶμα του. Κοιτοῦσα. Τόν σκεφτόμουν νά διαγράψει τήν τροχιά του καί δέν πατοῦσα σ'

αὐτό τό σημείο. "Έκανα ἕνα μικρό κύκλο καί συνήθως ἀνέβαινα τήν 'Ηροδότου. Πέρυσσι μάλιστα σ' ἕνα σπῆτι τόν εἶδα σέ φωτογραφία. Λίγο παχουλός, φοροῦσε πουλόβερ χωρίς μανίκια, ἀνοιχτό στό λαιμό. Χαμογελώντας, εἶχε ἕνα σκύλο μέ μυτερά ἀφτιά στήν ἀγκαλιά. Μέχρι ἐδῶ πάει καλά. Χτές ὁμως φέρνοντας τή συζήτηση σ' ἐκείνον ὁ Θανάσης μοῦ λέει: τώρα πού πηγαίνουμε πρὸς τά κάτω θά σοῦ δείξω τό δρόμο πού αὐτοκτόνησε. Πάγωσα. Φτάσαμε καί μοῦ ἔδειξε τήν πολυκατοικία. "Ήταν ἕνας μικρός δρόμος σχεδόν ἀδιέξοδο ἢ ὁδός Σεμιτέλου, γεμάτη παρκαρισμένα αὐτοκίνητα καί δέντρα. Μέ βία περνοῦσε ἄνθρωπος ἀνάμεσά τους. "Άσε πού πήγαινα χρόνια ἀνύποπτος ἐκεῖ, γιατί εἶχα ἕνα φίλο στήν πλαινή πολυκατοικία.

Γιάννης Κοντζής

Υ.Γ.

Μετά ὀχτώ χρόνια δυό δρόμους παρακάτω ἢ Κοραλία μας ἔβγαλε πρῶτα τά παπούτσια της —λές καί ἤθελε νά πετάξει ἢ νά κολυμπήσει— καί ἔπεσε ἀπό τήν ἄλλη μεριά, στά χορτάρια.

Γ.Κ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΠΕΚΑΤΩΡΟΣ: Περιορισμένος Χῶρος, Κέδρος 1976

Ι. Οἱ τρεῖς ἐνότητες τῆς συλλογῆς τού Σ. Μπεκατώρου σηματοδοτοῦν τρεῖς βιωματικές φάσεις, στίς ὁποῖες ἀντανακλᾶται τό φάσμα τῆς τελευταίας δεκαετίας καί ἡ συνεπής του ἐπίδραση στό πρόσωπο τού ποιητή.

α) Στήν πρώτη ἐνότητα τό πολιτικό πλαίσιο συμπλέκεται μέ τόν ἰδιωτικό χῶρο, μέ τρόπο, ὅμως, ὅπου τό πλαίσιο ἀναγνωρίζεται μόνο σάν ἀμυδρός ὀρίζοντας, σάν ἰδεατός τόπος ἐξορίας, πού ἐπιτείνει τήν κοινωνική τελεμάτωση. Καί σ' ἕνα ποιήματα αὐτῆς τῆς ἐνότητας ἀντικρύζουμε μιά σωματική καί ἠθική διάλυση (ἀπό μίαν ἄλλη ἀποψη ἐπίσης μιά στάση), μιά προσπάθεια ἀνίχνευσης τού κομματιασμένου χρόνου, πού μέσα ἀπό τήν ἀγωνία γιά τό ἀνεκπλήρωτο ἢ τό ἀδικαίωτο τῆς ζωῆς, ἀρθρώνεται ἡ ὁμολογία τῆς μόνωσης καί ἡ ἀνάγκη πρόσκτησης κάποιου ὑπαρκτικοῦ ἐρείσματος γιά τήν ἐπιβίωση τού ποιητή. 'Από τήν ἄλλη μεριά ὁ τίτλος τῆς συλλογῆς συμπυκνώνει τήν πραγματογνωσία τού Σ.Μ. Στό «Πραγματικό Σχόλιο» (Σελ. 8) προσφέρεται ἡ τεκμηρίωση τού συνειδησιακοῦ ἀδιεξόδου, ἑνός ἀδιεξόδου πού διαποτίζει τά σημαίνοντα τού ποιητικοῦ λόγου πού ἀκολουθεῖ: ὁ χρόνος μοιάζει σάν δεμένος μέ τήν σωματική ὀδύνη, οἱ κινήσεις ἀποκρυσταλλώνονται σ' ἕνα τοπίο